

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 141/2021-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], v mene ktorej koná konateľ [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátskou kanceláriou [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti postupu Krajského súdu v Nitre v konaní sp. zn. 15 Cob/120/2019 a jeho uzneseniu č. k. 15 Cob/120/2019 z 8. septembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 21. januára 2021 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutým postupom a uznesením. Sťažovateľka sa domáha zrušenia napadnutého uznesenia, vrátenia veci na ďalšie konanie a priznania náhrady trov konania. Napadnuté uznesenie jej bolo doručené 3. decembra 2020.

2. Vo veci pred všeobecným súdom je sťažovateľka žalovanou stranou o náhradu škody, ktorú mala podľa žalujúcej spoločnosti [REDAKOVANÉ], ďalej len „žalobca“), spôsobiť sťažovateľka vo výške 11 139,85 eur pri preprave tovaru. Sťažovateľka na Okresnom súde Nitra uspela, žaloba bola zamietnutá (rozsudok č. k. 23 Cb 184/2014-294 z 30. januára 2019), no krajský súd ústavnou sťažnosťou napadnutým uznesením rozsudok okresného súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Podľa krajského súdu žalovaný zodpovedá za škodu spôsobenú pri preprave

tovaru v rozsahu celej prepravovanej zásielky, no okresný súd sa týmto rozsahom nezaoberal. Preto uložil okresnému súdu „ustáliť hodnotu spôsobenej škody“ s pokynom na jej zistenie.

II.

Argumentácia sťažovateľky

3. Podstata ústavnej sťažnosti smerujúcej proti kasačnému uzneseniu krajského súdu spočíva vo výhrade, že krajský súd (i) nemal naplnený ani jeden zákonný dôvod na zrušenie rozsudku okresného súdu (slova „zruší, len ak“) podľa § 389 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), (ii) riadne a bez pochybnosti neodôvodnil svoje rozhodnutie, ako vyžaduje judikatúra (IV.ÚS 115/03), (iii) zrušil rozsudok pre nesprávne skutkové zistenia, aj keď mal v takomto prípade dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakovať sám (2 Cdo/45/2010, § 384 ods. 1 CSP, 2Cdo 45/2010), a (iv) bez možnosti vyjadriť sa sťažovateľke (II. ÚS 387/2010, R 64/1966, II. ÚS 197/07) vykonal (prehodnotil) znalecký posudok, a tak v rozpore s procesnými pravidlami bez pojednávania (Európsky súd pre ľudské práva, Ekbatani proti Švedsku, rozsudok z 26. 5. 1988) zaviazal neprípustným spôsobom okresný súd názorom, ktorý sťažovateľku môže poškodiť (I. ÚS 49/01).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť ústavnú sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

5. Uvedené ustanovenie dáva v záujme racionality a efektivity konania ústavnému súdu právomoc posúdiť prijateľnosť návrhu predtým, než dospeje k záveru, že o návrhu rozhodne meritórne (nálezom). Ide o špecifickú časť konania, ktorá nemá charakter konania kontradiktórneho, a kedy ústavný súd môže rozhodnúť len na základe tvrdení uvedených v ústavnej sťažnosti a obsahu napadnutých rozhodnutí priložených k ústavnej sťažnosti. Za zjavne neopodstatnenú považuje ústavný súd takú sťažnosť, keď uplatnené námietky (vady vytykané rozhodnutiu) nie sú spôsobilé spochybniť jeho ústavnosť. Inými slovami, ide o situácie, keď ústavnej sťažnosti chýba ústavnoprávna dimenzia (porovnaj napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 123/2020).

6. Úlohou ústavného súdu je v zásade posúdiť, či je konanie pred všeobecným súdom spravodlivé ako celok (pozri tiež rozsudok Európsky súd pre ľudské práva vo veci Komanický proti Slovenskej republike zo 4. 6. 2002, č. 32106/96, bod 47). To je v zásade možné až po jeho definitívnom skončení. Povinnosť chrániť základné práva totiž majú aj všeobecné súdy a až v prípade, keď v tejto úlohe zlyhajú v zásade ako celok, môže do ich činnosti zasiahnuť ústavný súd (IV. ÚS 79/2020).

7. Ústavný súd preto spravidla nepristupuje k prieskumu zrušujúcich rozhodnutí odvolacích súdov a nezasahuje do prebiehajúceho, ešte neskončeného konania pred všeobecnými súdmi (napr. II. ÚS 562/2018, II. ÚS 406/2018, III. ÚS 481/2017). Takýto prieskum je pripustený len veľmi výnimočne, a to v situácii, keď by namietané pochybenie zaťažilo celý ďalší proces

zásadnou vadou, ktorá by už nebola reparovateľná v ďalšom konaní (napr. III. ÚS 46/2013, I. ÚS 227/2018). Napadnuté rozhodnutie takýto prípad nepredstavuje.

8. Nemali by byť pochybnosti, že v prípade neexistencie podmienok na zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie ide o porušenie zákonných pravidiel. Ako však už ústavný súd uviedol (bod 7), ústavný súd v zásade nezasahuje do neskončených vecí. Civilný proces ponúka možnosti dovolacieho prieskumu po právoplatnom skončení veci zo strany Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a to okrem právnych otázok (§ 421 CSP) aj porušovania pravidiel spravodlivého procesu [§ 420 písm. f) CSP], na ktorý poukazuje aj sťažovateľka.

9. Podstatou rozhodovania o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je posúdenie ústavnej akceptovateľnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu, prípadne iného orgánu verejnej moci, a nie posudzovanie jeho právnej perfektnosti ani jeho prípadné „vylepšovanie“ (m. m. IV. ÚS 325/08, IV. ÚS 218/2010). Poslaním ústavného súdu nie je kontrola súdnej činnosti vo všetkých smeroch a aspektoch a skúmanie akejkoľvek možnej nezákonnosti alebo procesného pochybenia, či dokonca zrejmej nesprávnosti, ktoré sa v individuálnom konaní pred všeobecnými súdmi prípadne vyskytnú, ale výlučne posudzovanie konformity aktu aplikácie práva (v posudzovanej veci súdneho rozhodnutia) s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou.

10. Vzhľadom na uvedené ústavný súd napokon rozhodol neprisvedčiť námietke o nevyhnutnosti pripustenia napadnutej veci k hlbšiemu ústavnému prieskumu, pretože v nej prevažuje argument o výsledkovom charaktere práva na spravodlivý proces (porovnaj III. ÚS 246/2018). Okrem nežiaducich inštrukcií krajského súdu (nad rámec procesného dôvodu na zrušenie napadnutého rozhodnutia) je okresný súd povinný postupovať v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov podľa čl. 15 CSP (porovnaj IV. ÚS 79/2020).

11. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. februára 2021

Robert Šorl
predseda senátu